

Kıbrıs Sorunu ve Devrimci Çözüm

Gözden Geçirilmiş
ve Geliştirilmiş
2. Baskı

Kıbrıs Sorunu ve Devrimci Çözüm

Gözden Geçirilmiş
ve Geliştirilmiş
2. Baskı

Devrimci Komünist Birlik Yayınları
Kasım 2015

Tel: +90 542 863 66 60
E-mail: DevKomBir@gmail.com
Web: www.devrimtemizler.net

A- Sorunun tanımı, nedenleri

“Kıbrıs sorunu” olarak tanımladığımız olgu bir yandan Kıbrıs adasının tarih boyunca doğu Akdeniz'de sahip olduğu stratejik önemi dolayısı ile diğer yandan ise özellikle son yarım yüzyılda her geçen gün daha da açık bir şekilde ortaya çıkan bölgedeki yeraltı kaynakları nedeniyle dünya üzerindeki egemen güçlerin kontrol altında tutmaya ve kendi hegemonyalarını ada üzerinde kurmaya çalışmaları sonucunda ortaya çıkan sorunlar yumağıdır. Emepryalist güçler olarak tanımladığımız söz konusu egemen güçler 20. yüzyılın ortalarına kadar bölgeyi ve adayı sömürgeleştirerek kontrolleri altında tutmuşlardır. 20. yüzyıl ile birlikte 1917 Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin de yarattığı güçle yükselen sömürge karşıtı halk hareketleri sonucunda tüm sömürge ülkelerde olduğu gibi Kıbrıs adasında da açık sömürge yönetimi dışında, emepryalist güçlerin kendi hegemonyalarını sürdürebilecekleri yeni yönetim modelleri devreye sokulmuştur. Ve bunun temel taşlarından birisi olan böl-yönet politikası Kıbrıs'ta devreye sokularak ada üzerinde yaşayan farklı etnik kökenlere sahip toplumlar arasında çatışmalar yaratılmış, ada halkı bölünerek güçsüzleştirilmiştir. Bunun sonucunda 1960'ta sözde bağımsız, gerçekte kesinkes emperyalist devletlere bağımlı bir cumhuriyet kurularak ada üzerindeki emperyalist hegemonyanın sürdürülmesinin koşulları yaratılmıştır.

Böl-yönet politikasının bir devamı olarak cumhuriyetin kurulmasından sonra yaratılan toplumlar arası çatışmalar ve 1974 Yunan faşist juntası darbesi ile TC askeri işgali sonucunda, ülke halkı coğrafik olarak da bölünmüş, adanın güney yarısı Yunanistan, kuzey yarısı ise TC devleti üzerinden emperyalizmin kontrolünde tutulmuştur.

Bu bölünmeden öncelikle nasibini alan ise işçi sınıfı olmuştur. Ortak sendikal mücadelenin iki toplumdaki faşist yer altı örgütlenmelerinin baskı ve şiddeti ile bölünmesi, ortak bir coğrafyada yaşama ve ortak sosyal, toplumsal ya da ekonomik problemleri yaşayarak bunlara karşı ortak mücadeleler örgütlenebilmesinin koşulları 1950'lerden başlayıp 1974 işgali ile tamamlanan bir süreçle bir bir ortadan kaldırılmıştır.

Bölgede ve emperyalistler arası güç dengelerinde yaşanan gelişmeler, 2000'li yıllarla birlikte kuzey coğrafyadaki Kıbrıslı türklerin işgal rejimine karşı yükselen mücadelesi ile birleşmiş ve 2003 yılının Nisan ayında 1974'ten beri kapalı tutulan ve iki toplumun yeniden temas kurmasını engelleyen askeri barikatlar delinmeye başlamıştır. Bu sayede iki toplum yeniden ilişki kurmaya, bir birleriyle temas kurarak ortak yaşam alanları oluşturmaya başlamışlardır. Askeri barikatların kısmen

kaldırılması ve onbinlerce kişinin karşılıklı geçişleri, hatta diğer tarafta yaşam alanları kurmasına karşın geçen süre zarfında toplumlar arasında kayda değer hiçbir çatışma ortamının oluşmaması, “Kıbrıs sorunu” olarak adlandırdığımız sorunun temelinde toplumlar arasında bulunduğu iddia edilen düşmanlıkların değil, iki toplum arasındaki farklılıkları kullanarak provakasyonlar yaratan ve çatışmalar çıkaran egemen çevrelerin olduğunu açık bir şekilde göstermektedir.

Kıbrıs sorunu adada yaşayan farklı ulusal ve dinsel kökenlere sahip olan toplumlar arasındaki düşmanlıklardan değil, Kıbrıs'ta farklı ulusal köklere ve dini inançlara sahip olan toplumların işçi, emekçi halkı ile bu ulusal ve dinsel farklılıkları kullanarak onlar arasında düşmanlıklar yaratmaya çalışan ve bu sayede ada üzerindeki emperyalist hakimiyetlerini devam ettirmeye çalışan uluslararası güçler ve onların ada üzerindeki yerli işbirlikçileri arasındaki mücadeleden kaynaklanmaktadır. Sorunun çözümü de ancak bu güçlerin Kıbrıs üzerindeki etkilerinin kırılması ve hegemonyalarının dağıtılması ile mümkündür.

Bugün dünya üzerinde tam bir hakimiyet kurmuş olan tekelci kapitalizm, tüm milletlere arası ilişkileri sömürüye ve zora dayalı olarak örgütlemiş durumdadır. Emperyalist kapitalizmin karakteri, toprakların, fabrikaların ve tüm diğer üretim araçlarının üzerinde özel mülkiyetin hakim olması, farklı uluslardan ve hatta aynı uluslar içerisinde farklı sermaye grupları arasında, bu mülklere sahip olma kavgasının verilmesi şeklindedir. Bu koşullar altında toplumlar egemen sermaye sınıfı tarafından yönetilmekte ve örgütlenmektedir. Ve bu örgütleniş milletler arası ilişkileri sömürüye ve zora dayalı örgütlemekte, egemenliğini bunun üzerine kurmaktadır. Kıbrıs sorunu da işte bu milletler arası emperyalist örgütlenişin bir parçasıdır.

Kıbrıs sorunu Ortadoğu ve Doğu akdeniz'de hakim olan, olmaya çalışan emperyalist ülkelerin Kıbrıs halkını sömürüye ve zora dayalı bir şekilde bölmeye, katletmeye ve bağımsızlığını ayaklar altına alarak kendi hakimiyetini sürdürmesi sorunudur. Kıbrıs işçi ve emekçi halkının bu sömürü çarkını dağıtması sorunudur.

Kıbrıs sorunu; Kıbrıs'ta yaşayan farklı milliyetlerden ya da dini inançlardan kesimlerin arasındaki bir anlaşmazlıktan çok, bu kesimler arasında anlaşmazlıklar yaratarak, bilenen “Böl ve yönet” politikası ile Kıbrıs üzerinde hakimiyet kurmaya çalışan dış güçlerin ve bu güçler arasından birilerine dayanarak kendi çıkarlarını koruyup geliştirmeye çalışan yerli egemen çevrelerin kendi aralarındaki hakimiyet kavgasıdır.

Dünya emperyalist sisteminde güç sahibi olan ülkeler ve Kıbrıs adasının

bulunduğu bölgede hakimiyet kurmayı kendi çıkarına gören güçler, Kıbrıs üzerinde çeşitli yollarla etkinlik sahibi olmaya çalışmaktadırlar.

Örneğin İngiltere 1960'a kadar olan sürede adayı sömürge olarak elinde tutarak gerek adadaki önemli yeraltı zenginliklerini sömürmüş, gerekse de adanın coğrafik konumundan dolayı sahip olduğu önemli avantajları kullanmıştır.

II. Dünya Savaşı sonrasında yeniden şekillenen dünya emperyalist güç dengeleri sonucunda İngiltere zayıflayan gücünü de dikkate alarak çıkarlarını adada iki egemen askeri üs sahibi olarak sürdürmeyi başarmış, onun bıraktığı boşluğu ise ABD ve AB gibi güçler doldurmaya başlamıştır.

Bu güçler arasındaki dengelerden yararlanarak Türkiye ve Yunanistan da ada üzerinde kısmi hakimiyetler ele geçirmişlerdir.

Ancak ada üzerindeki hakimiyet kavgası sadece bu güçlerle de sınırlı değildir, örneğin Rusya, Çin ve giderek daha çok sayıda İsrail, Fransa gibi güçler de hakimiyet kavgasına dahil olmaktadır.

Dünya emperyalist-kapitalist sistemi her geçen gün daha da ciddi siyasi ve ekonomik krizlerle karşı karşıya kalmaktadır ve bu krizler dünya üzerindeki en ufak çıkar alanlarının dahi önemini artırmaktadır.

Kıbrıs'ın güneyi 1960 anlaşmalarından kaynaklı dünyaca tanınmış ve kısmi bir bağımsızlığa sahipken aslında aynı kurucu anlaşmalardan kaynaklı garantörlük, İngiliz üsleri gibi yaptırımlar ve sonrasında AB'ye üye olması ile birlikte daha da artan bir şekilde dünya emperyalist düzenine tamamen bağımlı ve yarı sömürge bir yapıya sahiptir. Kuzey ise 1974 sonrası Türkiye'nin askeri, siyasi ve ekonomik işgali ile birlikte ve giderek artan yerli halkın asimilasyonu ve yerel kaynakların tamamen Türkiye egemen sermaye kesimlerine peşkeş çekilmesi ile birlikte tam bir sömürge yapısına bürünmüştür.

Kıbrıs sorununun yukarıda ortaya koyduğumuz bu yapısı içerisinde bu sorundan rahatsızlık duyanlar kimlerdir? Soruyu daha anlaşılır bir şekilde sorarsak; bugünkü yapı kimler için bir sorun niteliği taşımaktadır?

Yukarıda koyduğumuz saptamayı eğer doğru olarak kabul ediyorsak bellidir ki dünya egemen güçlerinin, en azından bugün güç dengesi kendinden yana olanlar açısından Kıbrıs'ta bir sorun yoktur, çünkü onlar kendi hakimiyetlerini Kıbrıs üzerinde zaten kurmuş durumdadırlar yani Kıbrıs sorununu kendi çıkarları açısından çözmüşlerdir.

Ne zaman bu çıkarlar tekrardan çatallaşmaya başlar ve mevcut denge durumu bozulur, o zaman empoze anlaşmaların imzalanmasından savaşa dek bir dizi yöntem devreye girebilir.

Peki emperyalist güçler içerisinde Kıbrıs'ın bugünkü yapısını sorun olarak görenler var mıdır?

Bugünkü yapıda Kıbrıs üzerinde herhangi bir hakimiyete sahip olmayan ve olması arzusunu taşıyanlar açısından, ya da yeteri kadar hakimiyete sahip olmadıklarını, daha fazlasına ihtiyaç duyduklarını düşünen güçler açısından elbette bir sorun vardır.

Örneğin X ülkenin bugünkü yapıda pek bir hakimiyeti yoksa ve eğer bu X ülke Kıbrıs üzerinde hakimiyete sahip olmayı kendi çıkarları açısından önemli görüyorsa bu ülke için Kıbrıs'ta bir sorun vardır ve bu sorun çözülmeli ama çözülürken de X ülkeye kendisi için yeterli derecede bir hakimiyet hakkı tanınmalıdır.

Bugüne kadar “Kıbrıs Sorunu”na çözüm bulma adı altında yürütülen tüm çabalar bu bahsettiğimiz kesimlerin hakimiyet dalaşları etrafında yürütülmüştür ve bugün için ada üzerinde önemli hakimiyet sahibi güçler arasında mevcut durumda köklü bir değişiklik yapmayı gerektirecek derecede büyük bir denge değişikliği yaşanmadığı için 1974 ile birlikte çekillenen mevcut yapıyı köklü bir şekilde değiştirme ihtiyacı da ortaya çıkmamıştır.

Kıbrıs üzerindeki mevcut durumla ilgili Kıbrıs dışındaki güçler açısından durum böyledir, peki Kıbrıs üzerinde yaşayanlar açısından sorunun içeriği nedir?

“Kıbrıs sorununu” çözmeye adına ikide bir girişimde bulunanlar ve aslında onlara göre Kıbrıs'ta bir sorun bulunmayanlar açısından aslında bu sorunun pek bir önemi yoktur. Bu soru Kıbrıs'ta gerçekten de bir sorun olduğunu düşünen ve bu sorunu köklü bir şekilde çözmek isteyenler açısından bir öneme sahiptir.

Biz, yani bu ülkede yaşayan ve mevcut durumdan sürekli olarak darbe yiyen işçiler, emekçiler, küçük burjuvazinin devrimci kanadı bu kesim içerisindeyiz ve bize göre “Kıbrıs sorunu” ne 1960 ile ne de 1974 ile bizim çıkarımız doğrultusunda çözülmemiş, tam tersine ülkedeki durumu bizim çıkarlarımızı daha da gerileyen bir yapıya kavuşturmuştur.

Bunun nedeni 1960 kuruluş anlaşmaları ile ülkemizin bağımsızlığının üç dış gücün ayakları altına alınmış olması ve 1974 ile birlikte bu bağımsızlığın tamamen ortadan kaldırılarak yurdumuzun kana bulanarak bölünmesi ve dahası toplumlar arasına

büyük bir kinin yerleştirilmesidir.

Bugün bu yapının her geçen gün daha da bizi yok eder bir noktaya gelmiş olması bu saptamayı kanıtlamaktadır.

Peki bu durum ülkede yaşayan tüm kesimler için geçerli midir? Hayır, mevcut yapının oluşmasında emperyaslit güçlere yardımcı olan ve bunun karşılığında çok ciddi çıkarlar elde eden yerli egemen çevreler açısından da tıpkı yardımcılığını yaptıkları emperyaslitler gibi Kıbrıs'ta bir sorun yoktur, olsa olsa çıkarlarını daha da artırmak yönünde yeni adımların atılması yani Kıbrıs'ta yaşayan toplumların çıkarlarının daha da fazla bir şekilde ayaklar altın alınması açısından bir sorun vardır.

B- Kıbrıs sorununun devrimci temelde çözüm modeli

Kıbrıs sorunun devrimci bir temelde çözüm yolu, bu yapıdan zarar gören ve bu yapıyı Kıbrıs'ta yaşayan kesimlerin çıkarları açısından çözmek isteyenlerin birliğine ve gücüne dayanarak bir mücadele cephesi örmek ve bu yapıyı yaratanları ülkemizden defetmektir. Ve bunu yaparken de sadece ülkemizin dinamikleri değil, başta “anavatanlar” diye dayatılan ve milliyet, din, dil yakınlığı olan ülkelerdeki ve bölge ile dünya ülkelerindeki ilerici, demoktar kesimlerle de dayanışmamızı yükseltmeliyiz. Çünkü bu kesimler açısından da Kıbrıs'taki yapının bizim ortaya koyduğumuz şekilde değişmesi kendi çıkarlarına olacaktır. Çünkü böylesi bir gelişme keni ülkelerindeki halk düşmanı kesimlerin gücünü azaltacak ve ülkelerindeki sömürü düzeninin ortadan kaldırılmasını kolaylaştıracaktır.

Bu elbette çok zor birşeydir, ancak mevcut durumu bizim, yani bu ülkede yaşayan işçi ve emekçilerin çıkarları doğrultusunda değiştirmek için en azından bizim bulabildiğimiz tek seçenek budur ve bu saptama her geçen gün daha da net bir şekilde ispatlanmaktadır.

Tersi ispatlanana ve daha gerçekçi bir seçenek ortaya konana kadar yapılabilecek tek şey ya bu seçeneği hayata geçirmektir ya da “bir şey olmaz” deyip kenara çekilmektir.

Bunu hayata geçirmek konusunda kararlı olanlar için ise başka bir soru ortaya çıkmaktadır; bugünkü koşullarda bu seçeneğin, yani mevcut yapıyı ülkede yaşayan kesimler çıkarına, ki bu kesimler içerisinde mevcut yapının oluşturulmasında ve devamında çıkarı olanlar yoktur, değiştirmek için bir mücadele cephesi nasıl kurulması için ne yapılmalıdır?

Böylesi bir mücadele cephesinin kurulması elbette çok da kolay değildir. Çünkü

ülkemizdeki yapıdan çıkarı olan kesimler bu yapıdan çıkarı olmayanlar arasında çok ciddi etkilere sahiptirler ve onların devasa görünümlü güçleri karşısındaki ülkemizin küçüklüğü, dünyadaki devrimci hareketin zayıflığı gibi etkenler de eklendiğinde ülkede yaşayanları böylesi bir mücadelenin zafer kazanabileceğine ikna etmek daha da zorlaşmaktadır.

Tüm bunlar dikkate alındığında ülke işçi sınıfının bugün için tek başına örgütlenebilme ve kendi iktidarını kurabilme olanaklarının darlığı somut bir olgudur. Bu tespitten yola çıkıldığında; 1917 Sosyalist Ekim Devrimi ile ülkede örgütlenen Kıbrıs Komünist Partisi'nin Uluslararası Komünist Hareket ile uyumlu bir şekilde belirlediği Anti-Emperyalist Birleşik Cephe siyaseti günün koşullarına uyarlanarak mücadelenin temel siyasetini oluşturmak durumundadır. Anti-emperyalist mücadele ülkenin emperyalist işgalini de hesaba katmalı; hem somut olarak kuzey coğrafyadaki emperyalizm destekli Türkiye işgaline karşı, hem de ada genelindeki tüm emperyalist işgale karşı yönelmelidir.

Bu mücadelenin merkezini ve önderliğini üstlenebilecek olan ise Kıbrıs'ın tümündeki, gerek yerli gerekse bu ülkede çalışarak geleceğini burada planlayan tüm işçi sınıfıdır. Tüm ülkeyi en geniş şekilde kapsayacak olan bir siyasal sınıf örgütlenmesi ile anti-emperyalist mücadelenin önderliği oluşturulmalıdır. Bu önderliğin yaratacağı güçle emperyalist politikalardan zarar gören ülkedeki küçük burjuva katmanlar bir müttefik olarak mücadeleye kazanılmalıdır.

C- Anti-Emperyalist Birleşik Cephe'nin temelleri

Eğer mücadele ülkede yaşayan ve mevcut durumdan rahatsız olan kitlelerin bu mücadele cephesinde örgütlenmesi ile zafere taşınacaksa, kitlelerin bu mücadeleye ikna sürecinin uzun bir zaman alması kaçınılmazdır. Sadece bu gibi yazılar kaleme almakla kitleleri ikna etmek mümkün değildir, çünkü kitleler zaten bizim bu yazdıklarımızdan dahi haberdar değillerdir. O nedenle kitlelerin öncelikle bu yapıyı değiştirebilecek mücadeleyi verecek dinamiklerin bu ülkede var olduğunu görmeleri gerekmektedir. Kitleler bunun farkına vardıkça ve bunun ne şekilde yapılabileceği arayışına girdikçe bizim yazdıklarımızı da dikkate alma ihtiyacı hissedeceklerdir.

Burada ortaya koyduğumuz doğru ve tek gerçekçi seçenek olan mücadele yolunun kitleler tarafından dikkate alınması ise ancak ve ancak bizlerin kitleler ile en sıkı bağları kurmamıza ve kitleler mücadeleyi doğru bir şekilde yürütmek için ne yapılması gerektiğini sorgulamaya başladıkları oranda bizlerin varlığını ve söylediklerimizi dikkate almalarını sağlamamakla mümkündür.

Bu süreç içerisinde Kıbrıslı devrimciler olarak, doğru olarak kabul ettiğimiz ve mücadelenin zafere ulaşabilmesi için tek seçenek olarak gördüğümüz siyasetimizi sürekli kitlelere taşımamız, bunu yaparken kendi bağımsız duruşumuzu ortaya koymamıza engel konmadığı sürece bizim ortaya koyduklarımızla tam anlamıyla uyuşmayan ancak ülkedeki mevcut yapıya karşı bir tepkiyi örgütleyen ve kitleleri biraraya getiren her türlü çalışmada en etkili şekilde yer almayı ve buralarda kitlelere kendi doğru siyasetimizi taşımayı becerebilmeliyiz. Aksi takdirde ne bizim siyasetimiz kitlelerle buluşabilir ne de kitleler doğru bir siyasi çizgiye kendiliklerinden ulaşabilir.

Bu kitlelerin içeriğinin ne olacağını saptamak çok da zor değildir; yukarıda belirttiğimiz gibi mevcut yapıya karşı mücadele etme ihtiyacı hissedenler olsa olsa ülkedeki işçi, emekçi, küçük esnaf ve ülkedeki aydın, demokrat kesimler olacaktır.

Bu kesimlerle devrimci siyasetleri buluşturmanın yerleri çok çeşitli olabilir; başta sendikalar, dernekler, odalar, birlikler bunlardan bazılarıdır. Bu nedenle devrimciler buralarda en etkili şekilde çalışma yürütmek, ayrıca tüm bu kesimleri bir araya getiren muhalif platformlarda da bulunmak durumundadırlar. Bu yapılar içerisinde yer alırken göz önünde bulundurulması gereken şey, oluşturmaya çalışılan mücadele cephesinde yer alması sağlanması gereken kesimler ile bu platformlar üzerinden ilişki kurmak ve devrimcilerin bu platformlarda yer alırken bağımsız duruşlarını, kendi devrimci siyasetlerini kitlelere aktarmalarına engel konulmaması olmalıdır. Bunu yaparken de bu platformları provoke edici değil, tersine ilgili platformların kitlelerin demokratik, ekonomik kazanımlarını koruma, artırma hedefine ulaşabilmesi, ancak bu yapılırken de bunun yeterli olamayacağını, Kıbrıs sorununu çözenin, ülkemizi özgürlüğe kavuşturmanın yolunun ne olduğunu da sürekli olarak kitlelere aktarmayı becermek gerekmektedir.

D- Bölgesel devrim olanakları

Bununla birlikte ülke devrim mücadelesinin izleyeceği yolu belirlerken özellikle kuzey coğrafyada oluşturulan Türkiye Cumhuriyeti'nin işgalci sömürge düzenini dikkate almak durumundayız. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuzey coğrafya üzerindeki etki ve hakimiyetini köklü bir şekilde zayıflatacak gelişmeler olmadığı sürece, mevcut koşullarda ülke devriminin izleyeceği yol Türkiye devriminin yolu ile çakışmaktadır. Kıbrıs'ta sömürücü sınıflara karşı vurulacak darbe, başta Türkiye'deki sömürücü sınıflara vurulmak durumundadır. Yani mevcut koşullarda Kıbrıs veya Türkiye'deki sömürücü sınıflara vurulacak darbe hem Türkiye hem de Kıbrıs devriminin yolunu açacaktır. Türkiye özelinde ise benzer bir durum Kürdistan

devrimi ile söz konusudur. Yani Türkiye devrimi ile Kürtdistan devrimi de tıpkı Kıbrıs ve Türkiye devrimleri gibi bir biriyle bağlıdır. Bu olgular sonucunda ortaya çıkan tablo, Türkiye, Kürdistan ve Kıbrıs devrim mücadelesinin, her üç ülkeyi de kapsayan bir 'Birleşik Devrim' sürecine dönüşmek durumunda olduğudur. Benzer bir olgu bu kadar güçlü olmasa da ülkemizin özellikle güney coğrafyası ile Yunanistan arasındaki bağlardan kaynaklanan, Kıbrıs-Yunanistan devrimleri arasındaki ilişkide de söz konusudur. Elbette Türkiye-Kürdistan-Kıbrıs ve belki de Yunanistan Birleşik Devrimi, sadece bu ülkelerle sınırlı kalmayacak kadar güçlü bir etkiye sahip olacaktır. Böylesi bir devrim sürecinin başta Ortadoğu ve Balkanlar olmak üzere çok geniş bir coğrafyayı etkileten güçlü bir devrim dalgalanmasına yol açacağı kesindir. Ancak bizler açısından öncelikli görev Kürt Ulusal Hareketi'nin ulaştığı nokta, Haziran Ayaklanması, Rojava Devrimi, Yunanistan'daki krize bağlı gelişen halk hareketleri gibi gelişmelerin ışığında; kendi ülkemizi de kapsayan ve çok daha somut bir olasılık olarak beliren Türkiye-Kürdistan-Kıbrıs ve Yunanistan Birleşik Devrimi'nin ilerlemesi için üzerimize düşeni yapmaktır.

Bu noktada şunu belirtmekte fayda vardır ki; güney coğrafyadaki yapılanmanın Yunanistan ile olan yakın ilişkisi kuzey coğrafya ile Türkiye arasındaki ilişki ile aynı derecede etkili değildir. Güney coğrafya belli bir derecede bağımsız bir devlet örgütlenmesine sahiptir. Kıbrıs Cumhuriyeti'nin siyasi ekonomik yapılanması Yunanistan'a "göbekten bağımlı" bir nitelik taşımamaktadır. Bu nedenle güney Kıbrıs üzerinden Yunanistan ile birleşik bir devrim sürecinin gelişmesi çok daha zordur.

Bu noktada Kıbrıs'ta halkın kendi iradesini kendi ellerine alması ve yeniden ortak bir vatanın inşa edilmesi için mücadelenin temeli, emperyalist işgale karşı ülkedeki tüm anti-emperyalist kesimleri kapsayacak olan birleşik bir cephenin kurulması ve Türkiye-Kürdistan-Kıbrıs(ve olası Yunanistan) Birleşik Devrimi ile birlikte ülke üzerindeki tüm emperyalist hegemonyayı dağıtarak bir halk iktidarının kurulmasıdır. Bu mücadele bir süreci gerektirmektedir ve belli aşamalardan geçmek durumundadır. Öncelikle ülke işçi sınıfının gerek kuzey, gerekse güney, gerek yerli nüfus gerekse sonradan ülkeye gelerek yerleşen ve geleceğini bu coğrafyada gören göçmen işçi nüfusun, kendi devrimci sınıf örgütlenmesini yaratması ve mücadelenin önderliğini üstlenmesi bir zorunluluktur. Bu olmadan böylesi devrimci bir mücadelede daha tutarsız yer alabilecek kesimlerin anti-emperyalist siyasete çekmek ve mücadelenin bir müttefiği haline dönüşmelerini sağlamak çok olası değildir. Bunu başarabilmek için işçi sınıfının kendi devrimci sınıf örgütlenmesini sağlamak gerekliliğinden yola çıkıldığında önümüzde duran temel soru bunun nasıl

başarılabileceğidir.

E- Anti-Emperyalist Birleşik Cephe'nin inşaa aşamaları

Yukarıda kısaca özetlediğimiz toplumsal yapılanmanın, gerek dünyada, gerekse ülkede yaşanan değişimler dikkate alındığında, önümüzdeki dönemde ciddi farklılaşmalara gebe olduğu görülebilmektedir. Sınıfsal çelişkilerin giderek arttığı ülkemiz coğrafyasında, işçi sınıfının devrimci sınıf örgütlenmesinin elde edilebilmesinin önemli bir koşulu olan, devrimci önderliğin oluşturulması bugün için ortada duran en önemli görevlerin başında gelmektedir. Kendisini devrimci siyaset ile donatan, başta işçi, emekçi kesimler ve diğer demokrat kesimler içerisinde en geniş şekilde bağlar kuran, güven kazanan ve günü geldiğinde işçi, emekçi kitlelerin hareketlenmesi ile birlikte devrimci siyasetin kitlelerle buluşmasını sağlayabilecek olan güçlü bir devrimci siyasal örgütlenmenin kurulması gerekmektedir.

Ülke içinde bugün için ana sorun anti-emperyalist bir cephenin kurulması değil, bu cephenin kurulmasında ana güç olacak olan işçi sınıfının siyasi örgütlülüğünün elde edilmesidir. Bunun elde edilebilmesi için ise bir yandan işçi sınıfının kendi bağımsız sendikal örgütlenmesi için gerekli adımları atmak, diğer yandan ise işçi sınıfı hareketi ile birleşecek olan devrimci bir siyasal önderliğin oluşturulması için yılmadan çalışmak gerekmektedir. Devrimci siyasal önderliğin oluşturulabilmesi için öncelikle ülkenin sadece kuzeyi ile de kısıtlı kalmayacak olan ve tüm ülkedeki devrimci, komünist unsurları biraraya getirecek ve bu unsurları devrimci Marksist-Leninist teori ile donatacak bir çalışma yürütülmesi en önemli sorunlardandır. Bunun yapılabilmesi için ise devrimcilerin her türlü sekterlikten kurtularak, gücünün bilincinde, gerek güney coğrafyada gelişen ekonomik sorunlar nedeniyle hareketlenen, gerekse kuzey coğrafyada uygulanan sömürgeci işgal politikalarına karşı tavrı alan kesimler içerisinde yılmadan çalışmak gerekmektedir. Bu çalışma hem öncelikli sorun olan devrimci siyasal önderliğin oluşturulması için kadroların kazanılması, hem de toplumsal dinamiklerin devrimcileşmesi için üzerimize düşen görevleri yerine getirmek açısından olmazsa olmazdır.

Bu anlayışla devrimci komünistler kendilerine Marksist-Leninist ideolojiyi rehber edinen ve bu anlayışla mücadelede yer almaya hazır olan tüm kesimlere bir araya gelme, oluşturulacak ortak bir devrimci komünist programla Kıbrıs işçi sınıfının öncü gücü olarak örgütlenecek olan Komünist Parti'yi inşa etme görevini önlerine koymaktadır.

F- Enternasyonal mücadele ve Komünist Enternasyonal'in gerekliliği

Mücadelenin bir diğer ayağı ise enternasyonal bağlamda ele alınmak durumundadır. Kıbrıs halkının devasa emperyalist güçler karşısındaki zayıflığını yenmenin ve Türkiye-Kürdistan-Kıbrıs(ve olası Yunanistan) Birleşik Devrimi'ni gerçekleştirmenin yolu başta Türkiye, Kürdistan, Yunanistan olmak üzere bölge ve dünya devrimci güçleri ile dayanışmayı ve emperyalizme karşı ortak mücadeleyi örmektir. Özellikle Türkiye-Kürdistan-Kıbrıs Birleşik Devrimi'nin öznesi olan Türkiye ve Kürdistan devrimci güçleri ile ilişkiler geliştirilmeli ve ortak mücadele anlayışına sahip olunan yapılarla kapsamlı siyasal ittifaklar kurulmalıdır. Oluşturulacak siyasal ittifaklar bölgemizde gelişecek devrimci olanaklara önderlik getirecek bir enternasyonal örgütlülüğe bürünmeli ve giderek tüm dünyadaki devimci komünistlerin ortak enternasyonaline dönüşmelidir.

Bu nedenle Kıbrıs devrimci komünistlerinin görevi bir yandan önümüzdeki süreçte kaçınılmaz olarak yükselecek olan sınıfsal çelişkileri ve toplumsal hareketlenmeleri doğru siyasi bir çizgiye oturtabilecek devrimci siyasal örgütlülüğu yılmadan, sabırla kurmak, diğer yandan da hem Türkiye-Kürdistan-Kıbrıs(ve olası Yunanistan) Birleşik Devrimi'nin özneliyle, hem de en geniş çapta dünya devrimci güçleri ile enternasyonal bağları güçlendirmek olmalıdır.

Kıbrıslı Devrimci Komünistler Türkiye-Kürdistan-Kıbrıs(ve olası Yunanistan) Birleşik Devrimi açısında bugün için ana görevin Türkiye, Kürdistan ve Yunanistan devrimci güçleri ile ilişkilerin geliştirilmesi ve ortak mücadele anlayışının bulunduğu yapılarla kapsamlı siyasal ittifakların kurması olduğu tespitini yapmaktadır. Bu bağlamda Türkiye, Kürdistan ve Yunanistan devrimci güçleri ile temasların artırılması için gerekli her türlü girişimde bulunmak görevi önümüzde durmaktadır.

Gerek ölkemizin bölünmüş her iki yarısında, gerekse dünyada emperyalist kapitalizmden kaynaklanan sorunlar hem ölkemizde, hem de dünyada işçi, emekçi yiğınları hareketlendirmekte ve yeni bir devrimler dönemini aralamaktadır. Bu dönemde tüm dünya devrimcilerine önemli sorumluluklar ve görevler düşmektedir. Bu sorumlulukları ve görevleri yerine getirebilmek için hazırlanmak ve adım adım mücadeleyi yükseltmek gerekmektedir.

Baskılara ve Dayatmalara

BOYUN EĞME!

**BU PİSİĞİ
DEVİRİM
TEMİZLER!**

